

[Aksel Larsen.]

tinget? Folketinget og regeringen var ydermere advaret. Arbejderdeputationer og fagforeningsresolutioner fremførte advarsler, så kraftigt det overhovedet kunne gøres, i aftentimerne den 12. april, og vi kommunister havde i folketinget gjort opmærksom på, at man ikke kunne forvente arbejdernes respekt for et statsindgreb til arbejdsgiverforeningens fordel. I et fattigt forsøg på at trøste sig har regeringspressen såvel som de borgerlige blade indtil kedsommelighed gentaget påstanden om, at protester, strejker og uro på arbejdspladserne udelukkende er kommunisternes værk. De, der har skrevet det, tror ikke selv på det.

Skriverierne ændrer ikke den kendsgerning, at det er arbejderne selv, der uden nogen politisk anseelse har reageret i enighed mod overgreb, ligesom de fremover i enighed vil sørge for, at mæglingforslaget ikke bliver det sidste ord, der er sagt om lønninger, arbejdstid og arbejdsvilkår indtil 1958. Så kan „Berlingske Tidende“ skrive nok så mange ramsaltede ledende artikler om arbejdernes virksomhed på arbejdspladserne for at skaffe sig løntillæg.

Der var i foråret ingen som helst tvivl om, hvor det overvældende flertal af de danske arbejdere stod, og hvad de mente. Der var virkelig enighed i arbejdernes rækker, og hvis lederne af dansk fagbevægelse havde kendt deres besøgelsestid, havde de handlet i overensstemmelse med arbejdernes vilje og organiseret årets majdemonstrationer på grundlag af den enighed, der var skabt i rækkerne. Det var kun i de færreste byer, det blev tilfældet, og fra en del af majdagens talerstole benyttede socialdemokratiets faglige og politiske ledere lejligheden til dels at give et fortegnet billede af det, der var sket, dels at skælde kommunisterne ud. Den uskældende del af talerne kan jeg gå let hen over, selvom det unægtelig er stærkt, at de skulle misbruge majdagen dertil, og selvom det unægtelig er stærkt, at den neutrale og farlige radio ensidigt og villigt stillede sig til rådighed med transmission af skældsordene.

Jeg må dog spørge smedenes formand, det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, om han virkelig den 1. maj, da han talte i Nykøbing, Falster, havde glemmt, at han om morgenen den 13. april sammen med os

kommunister her i salen stemte imod statsindgreb. Selvom det ærede medlem virkelig skulle have glemmt det, da han holdt sin tale i Nykøbing, Falster — folk kan være glemsomme — kunne en sådan glemsomhed dog ikke berettiggende ham til mod bedre vidende at fremsætte påstanden om, at kommunisternes eneste formål er at fremme ulovlighed.

Formanden for De samvirkende Fagforbund, hr. Eiler Jensen, fortalte i Københavns Fælledpark, at kommunisterne havde ønsket, at regeringen skulle gå. Jeg ved ikke, hvem der har bildt ham det ind, hvis han da selv har troet på den påstand, han fremsatte og fik lov til at udsende gennem statsradiofonien. Vi har ikke sagt, at regeringen skulle gå. Vi har advaret regeringen. Vi har talt for, at man skulle respektere arbejdernes afstemning og fagbevægelsens strejkeret. Vi har rådet regeringen til ikke at gennemføre statsindgreb, men i stedet for erklære, at den står på arbejdernes side, og vi har rådet regeringen til alvorligt at henstille til arbejdsgiverforeningen, at den under nye forhandlinger giver fagbevægelsen rimelige indrømmelser. Vi har herunder erindret regeringen om eksemplet fra Finland, hvor en socialdemokratisk regering bragte en generalstrejke til ophør ved at foranledige, at arbejdernes lønkrav blev opfyldt til 100 pct. Denne henvisning til Finland er uberettiget, sagde den højtærede statsminister, da han talte den 1. maj, og han påberåbte sig, at statsminister Fagerholm i Finland bagefter har udtalt, at generalstrejken som våben i en lønkonflikt er meget farlig i vore dage. Det er vist den slags argumentation, der må karakteriseres som: Goddag mand, økseskaft. Det er ligegyldigt, hvad Fagerholm end har sagt efter strejken. Det, det drejer sig om, er den kendsgerning, vi har draget frem, at Fagerholms regering greb ind i generalstrejken, men ikke imod generalstrejken, idet den hjalp arbejderne til at få deres lønkrav opfyldt til 100 pct.

Vi har iøvrigt ikke råbt på generalstrejke, selvom vi ikke anser en generalstrejke for at være absolut forkastelig, men vi har rådet den højtærede statsminister til at stille sig på arbejdernes side efter mæglingforslagets forkastelse. Statsministeren sagde i Fælledparken, at regeringen